

[Justitsministeren.]

gen, og som allerede var indvarslet ved første behandling, var imidlertid, at udvalgets flertal ville gå det skridt videre, kommissionen havde foreslået; udvalgsflertallet har begrundet det i betænkningen, der forelå ved anden behandling. Man har her navnlig fremhævet hensynet til barnet, altså den psykiske belastning, hvor flere bliver anset som bidragspligtige. Man har endvidere peget på det principielt rigtige i — det blev også understreget i dag — at man så langt som muligt sikrer ligestillingen mellem det ægteskabeligt fødte barn og barnet født uden for ægteskab. Flertallet foreslog derfor en udvidelse af adgangen til at fastslå faderskab ved kun at kræve, at der ikke foreligger omstændigheder, der gør den sagsøgte faderskab lidet sandsynligt, altså en formulering, der ligger nær op ad den i den norske lov anvendte. Endvidere pegede flertallet — jeg synes ikke ganske med urette — på hensynet til den mand, det drejer sig om. Han bør dog kun kunne dømmes, hvor der er en betydelig sandsynlighed for, at han er barnets fader. Moderens og barnets interesse i, om en sag falder ud til frifindelse eller bidragspligt, er af rent økonomisk art, og da denne interesse, så vidt jeg kan skønne, i det væsentlige tilgodeses ved ændringen i forsorgslovens § 224, finder jeg også, dette er et argument for flertallets forslag.

I øvrigt vil jeg gerne gøre opmærksom på, at der jo nu er flere faderskabssager, der ender resultatløst, end faderskabssager, der har bidragspligt som resultat, og jeg tror ikke, at der bliver nogen større forøgelse i antallet af sager, hvor moderen er henvist til at søge understøttelse hos det offentlige — jeg tror ikke, det bliver en mærkbar forøgelse. Allerede nu har vi jo op imod 800 sager årligt, der under den gældende ordning ender uden resultat.

Må jeg endvidere sige, at der i dele af pressen føres en agitation mod dette lovforslag, som noget minder mig om den diskussion, vi oplevede, dengang vi reviderede svangerskabslovgivningen. Det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen nævnte eksempler. Jeg tror ikke, at oppositionens presse og ej heller oppositionens ordførere kan frifindes for et medansvar for, at denne agitation er drevet. Må jeg minde om, at det ærede

medlem fru Erna Sørensen i den tale, det ærede medlem holdt ved lovforslagets anden behandling, fremsatte udtalelser, der måtte misforstås i den offentlighed, der ikke i enkeltheder var orienteret om, hvorledes den nugældende ordning er, hvad det oprindeligt fremsatte lovforslag gik ud på, og hvad ændringsforslagene gik ud på.

Det ærede medlem sagde ifølge Folketingsstidende for den 20. april 1960 sp. 5018:

„Vi får nu nogle „statsbørn“, som det er nævnt flere gange“, og senere sagde det ærede medlem — på sp. 5019 —:

„Vi løser ikke problemet ved at oprette en ny form for faderskab, hvor staten skal træde i stedet.“

Endelig sagde det ærede medlem — også ifølge sp. 5019 —:

„Nu laver vi altså en ny form for lotto eller noget lignende, hvor man kan slippe for sit ansvar.“

Det ærede medlem kan da ikke være i tvivl om, at dette intet har at gøre med en fair behandling af det foreliggende lovforslag. Det ærede medlem ved lige så vel som jeg, at disse såkaldte statsbørn har vi i rigt mål i forvejen. En fremstilling af denne karakter er ikke rimelig, og den må give sig de udslag, den f. eks. giver sig i provst Fiskers citerede udtalelser i dagbladet Morsø Folkeblad, hvor han taler om genindførelse af den offentlige prostitution, om belønning af løsagtighed, fremme af alfonseri og om sigte mod en statsunderstøttet prostitution og alt det dér. Jeg sigter ikke provsten for at bære falsk vidnesbyrd imod sin næste, jeg frifinder ham, thi han ved ikke, hvad han gør. Men det ærede medlem fru Erna Sørensen ved, hvad hun taler om, og derfor bebrejder jeg hende de udtalelser, hun fremsatte ved anden behandling. Jeg beder om, at man fører diskussionen om lovforslaget på et redeligt grundlag.

Vagn Bro: Det forekom mig, at den højtærede minister i sit sidste indlæg ømmede sig noget. Men hvis sagen var så klar og ligetil, havde der vel ikke været grund til endog at føre svangerskabsloven frem. Jeg må dog sige, at der jo er den lighed imellem diskussionen om svangerskabs-